

**DURANT MOLTS ANYS ENS HEM
CREGUT QUE TOT ERA POSSIBLE**

Jordi Badia

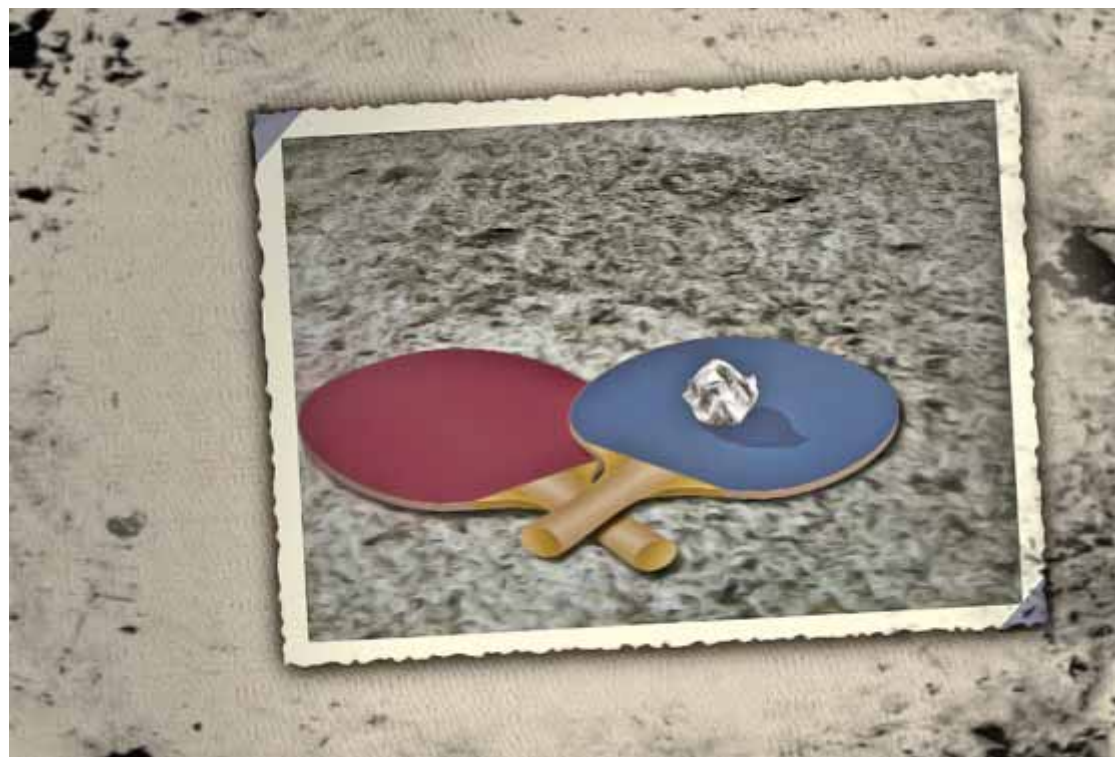
Periodista

L'estat de quin benestar? (i 2)

La Societat Coral Recreativa El Ciervo de Sabadell és una dels centenars d'entitats que es van crear a començament del segle XX, sorgides de la vitalitat associativa de Catalunya, i que tenien com a objectiu primordial democratitzar el lleure. És a dir, aconseguir que la cultura i la pràctica de l'esport no fossin activitats restringides a les classes adinerades, que també hi tingués accés la classe obrera.

JO HI VAIG ANAR A RAURE EL 1976, per jugar-hi a ping-pong. Llavors, ja no hi havia cap coral d'aquelles que havien engrossit el moviment dels Cors de Clavé, per bé que l'afició cantaire no s'havia perdut del tot i així, més endavant, s'hi va crear un grup d'havaneres. S'hi mantenia la companyia de teatre, que encara avui ofereix una programació prou estable i ambiciosa, i una secció d'escacs. Sobretot, era un punt de trobada dels veïns que vivíem al barri de Gràcia.

QUE EL MEU GERMÀ I JO l'enfiléssim pel ping-pong, als pares els costava uns diners que havien de guanyar. El club ens donava una samarreta que guardàriem mentre ens anés bé; la resta de material, que no era pas poc, ens l'havíem de comprar. Si que ens pagaven les llicències i els desplaçaments. La SCR El Ciervo tenia diverses fonts d'ingressos: les quotes socials, la loteria de Nadal, la concessió del bar, les entrades del teatre... però, bàsicament, es finançava amb els diners que

LLUÍS ROMERO

guanyava amb el quinto, que feien de desembre a gener. Tots hi havíem de col·laborar.

Més o menys, tots els clubs funcionaven de manera semblant. Tanmateix, a partir dels vuitanta, tot va canviar. A Catalunya hi havia els millors jugadors i els millors clubs. El domini era absolut i

venia de molts anys. A partir d'aquell moment, però, s'hi van ficar caixes d'estalvis i empreses i van fer sorgir clubs en ciutats com ara Granada i Còrdova, que no s'havien distingit mai en aquesta disciplina. Van fitxar els millors palistes i en van fer venir d'estrangers i va començar un cursa al-

cista que va trasbalsar el paisatge *ping-pongístic* de sempre.

LA CONSEQÜÈNCIA MÉS immediata va ser que l'hegemonia del ping-pong es va desplaçar de Catalunya a Andalusia i, a mig termini, que els clubs catalans, que no van poder seguir aquell creixement vertiginós, o bé van desaparèixer o bé van haver de renunciar a lluitar pel títol o bé van perdre la categoria. Barcelona es va quedar sense cap club. Gairebé d'un dia per l'altre van desaparèixer els històrics Club de 7 a 9, Club 21, Mayda, Ariel... Només es van mantenir aquelles entitats

que estaven socialment arrelades, que tenien un sentit local, més enllà de la categoria en què juguessin. Parlo de la SCR El Ciervo i del ping-pong perquè és el que conec i el que he viscut. Però em fa l'efecte que l'anèdota es pot elevar a categoria i que, canviant el nom i l'activitat, aquest és un procés que han viscut moltes associacions esportives i culturals d'aquest país en l'espai d'una trentena d'anys. Al capdavant, si molt cal, donem ajudes públiques a un escriptor perquè s'estigui uns quants anys fent una novel·la.

LA CRISI ECONÒMICA ACTUAL, i la de les caixes particularment, ha trasbalsat un altre cop el paisatge. I, previsiblement, encara ho farà més. Serà inevitable fer uns quants passos enrere. El problema és que el creixement va ser molt general. Els costos, en termes d'inscripció, llicències, mútues, arbitratges... també es van disparar i aprimar l'aparat federatiu generat costarà qui-sap-lo. Si per a alguna cosa ens ha de servir mirar enrere és per adonar-nos d'on venim. Només podem fer l'esport que ens podem permetre, individualment i col·lectiva. És una afirmació que val per tot: la sanitat, l'educació, la cultura... de fet, sempre ha estat així, malgrat que durant molts anys ens hem cregut que tot era possible. Mirar enrere serveix per recordar com ens ho fèiem per satisfer les nostres dèries, abans que la cultura de la subvenció penetrés tan profundament en tots nosaltres.

Mirar enrere serveix per recordar com ens ho fèiem per satisfer les nostres dèries, abans que la cultura de la subvenció penetrés tan profundament en nosaltres